

ABBI GLINES

Adem

Karakter Uitgevers B.V.

Voorwoord

SADIE

Mijn leven is nooit gemakkelijk geweest. Maar goed, volgens mij ging niemands leven over rozen. Toch bleef ik altijd vasthouden aan het idee dat ik me op een dag niet zo alleen zou voelen en niet meer zo afgesloten van de rest van de wereld. Die droom hield me op de been als ik 's nachts de drang voelde om gewoon te verdwijnen. Soms wilde ik dat ik nooit geboren was. Ik was er zeker van dat mijn moeder er net zo over dacht. Ik weet wat je denkt. Nee, ze heeft dat nooit letterlijk tegen me gezegd. Maar mijn komst heeft haar leven voorgoed veranderd. Ze won vroeger regelmatig missverkiezingen en in het kleine stadje in Arkansas waar ze opgroeide, geloofde iedereen dat ze het in zich had om een grote ster te worden. Met haar uiterlijk en charmes zou ze op een dag die kans wel krijgen, dacht men. Maar toen ontmoette ze de man die mij heeft verwekt. Ze heeft alles voor hem achtergelaten en is verhuisd naar Nashville, Tennessee. Maar hij was getrouwd en weigerde me als zijn dochter te erkennen of haar te helpen. Hij was als de dood dat we zijn goede reputatie kapot zouden maken.

Het eerste deel van mijn leven woonden we in een krot in de heuvels van Tennessee. We hadden maar één kamer. Tot mijn moeder, die ik inmiddels Jessica was gaan noemen, plotseling besloot dat het leven gemakkelijker zou zijn in Alabama. Aan de zuidkust zou ze wel aan werk kunnen komen en de zon zou

goed voor ons zijn, beweerde ze. Volgens mij wilde ze vooral uit dat krot vluchten, of misschien zocht ze een tweede kans. Mijn moeder was nu eenmaal zo iemand die losers aantrok en nu was ze, helaas, opnieuw zwanger. Binnenkort zou er nog een kind opgroeien in dit onzekere leven van haar. Een leven waarin ze vooral op mij vertrouwde om alles te regelen. En ik was nog maar een kind. Als ze me ook de beslissingen had laten nemen in haar liefdesleven, dan hadden we dit probleem nu niet gehad. Maar helaas. En dus gingen we naar het zuiden van Alabama, waar het altijd mooi weer is en onze zorgen als sneeuw voor de zon zouden verdwijnen... Maar niet heus.

1

JAX

Eindelijk was het voorbij. Ik had zojuist het laatste concert van mijn tournee gegeven. Ik deed snel de deur van mijn hotelkamer open en Kane, mijn bodyguard, deed hem direct achter me dicht. Het geschreeuw aan de andere kant van de deur gaf me tegenwoordig alleen nog maar hoofdpijn. Ooit had ik het leuk gevonden. Nu was ik het allemaal zat. De schreeuwende meisjes. Mijn onmogelijk zware werkschema. Slaaptekort. Stress. Vaak wilde ik dat ik ergens anders was. Iemand anders.

De deur ging open en snel weer dicht. Ik plofte neer op een van de leren stoelen en keek naar mijn jongere broer Jason. Hij had twee biertjes in zijn handen en grijnsde.

‘Het is voorbij,’ verklaarde hij. Jason was de enige die leek te begrijpen hoe ik me voelde. Hij had dit allemaal samen met mij meegemaakt. Hij wist hoe erg mijn ouders me onder druk zetten. Hij was mijn beste vriend. Mijn enige vriend, als ik heel eerlijk was. Ik probeerde al jaren geen vrienden meer te maken. Het was onmogelijk om uit te vogelen wie me oprecht aardig vond en wie met me omging omdat ik rijk en beroemd was. Ik nam de moeite niet meer.

Jason gaf me een biertje en ging op de bank zitten. ‘Je was geweldig op het podium. Het hele publiek ging uit zijn dak. Niets gaf weg dat je dit concert eigenlijk alleen maar uitzat,

laat staan dat je van plan bent je de hele zomer in Alabama te verstoppen.’

Mijn manager Marco had mijn ouders op het privé-eiland aan de kust van Alabama geweest. Ze wilden dolgraag een vakantiehuis en waren dan ook direct enthousiast. Sea Breeze bood me de anonimiteit en vrijheid die ik als rockster op had moeten geven. We brachten er elke zomer een paar weken door. Die weken waren we eindelijk weer een echte familie. Die zomers aan het strand voelde ik me net een normale jongen. Ik hoefde er niet bang te zijn voor camera's en fans. Ik hoefde er geen handtekeningen uit te delen en kon er echt tot rust komen. Morgen ging ik er weer naartoe. En dit jaar had ik besloten dat ik gewoon de hele zomer zou blijven. Het boeide me geen reet wat mijn ouders en mijn manager wilden dat ik deed. Ik zou me drie maanden lang verstoppen voor de rest van de wereld. Marco kon de pot op. Ooit was het mijn moeder geweest die erop aandrong dat we de zomers samen doorbrachten in Alabama. Nu was ik juist degene die daar op hamerde. Ik zag ze de rest van het jaar bijna niet. Dit was het enige huis dat echt van ons samen was. Ik had mijn eigen huis in Los Angeles en mijn ouders en Jason woonden ergens anders.

‘Jij komt toch ook?’ vroeg ik aan Jason.

Hij knikte. ‘Ja, natuurlijk kom ik, maar niet morgen al. Geef me nog een paar dagen. Mam en ik hebben ruzie gehad over de universiteit. Ik heb een paar dagen voor mezelf nodig voor ik haar weer onder ogen kom. Ik word gestoord van haar.’

Onze moeder wilde alles in ons leven regelen. Ze dacht altijd dat ze het beter wist. ‘Goed idee. Ik zal wel met haar praten.

Misschien kan ik haar overtuigen dat je oud genoeg bent om je eigen keuzes te maken.'

Jason leunde naar achteren. 'Ik wens je veel succes. Soms lijkt het wel alsof ze bewust mijn leven probeert te verpesten.'

Ik had de laatste tijd precies hetzelfde gevoel. Ik woonde inmiddels niet meer bij mijn ouders, maar betaalde wel hun rekeningen. Ik begreep dan ook niet waarom ze dacht dat ze nog steeds de touwtjes in handen had. Ik was helemaal klaar met haar bemoeizucht, net als Jason. Ik moest met haar praten. Ze moest beseffen dat ze niet meer de macht over ons had.

'Ik begrijp het. Neem gerust een paar dagen voor jezelf. Ik zal mam alvast laten weten dat we haar opdringerigheid zat zijn.' Ik nam een grote slok bier.

SADIE

'Mam, ga je vandaag naar je werk?' Ik keek geërgerd naar mijn zwangere moeder. Ze lag nog op bed in haar ondergoed. Nu ze zwanger was, was ze een nog grotere *drama queen* dan voor ze onveilige seks had gehad met een of andere loser.

Ze zuchtte en begroef haar hoofd onder een kussen. 'Ik voel me verschrikkelijk, Sadie. Ga jij maar in mijn plaats.'

Dit had ik al zien aankomen. Al voor school afgelopen was. Mijn zomervakantie was eindelijk aangebroken, maar de kans om daarvan te genieten, zoals normale tieners, kreeg ik natuurlijk niet. Jessica ging ervan uit dat ik nu het geld zou verdienen. Het zou me niet verbazen als ze dit allang had gepland.

'Mam, ik kan toch niet zomaar naar jouw werk gaan en jouw

baan overnemen? Ze zullen het echt niet goed vinden dat je dochter van zeventien jouw werk doet!’

Ze haalde het kussen van haar gezicht en trok een pruillipje dat ze jaren geleden al had geperfectioneerd. ‘Sadie, ik kan toch niet blijven schoonmaken nu mijn buik zo groot is als een strandbal? Ik heb het zo warm en ben zo moe. Je moet me helpen. Jij weet altijd wel een oplossing.’

Ik liep naar de airconditioner en draaide hem uit. ‘Als je nou eens niet constant de airco liet aanstaan, dan konden we misschien rondkomen met wat minder geld. Heb je enig idee hoeveel geld het kost om de airco zo lang te laten draaien?’ Ik wist dat ze geen idee had en dat het haar ook niets uitmaakte, maar ik kon het niet laten het te vragen.

Ze trok een grimas en ging rechtop zitten. ‘Heb jij enig idee hoe warm het is met zo veel extra gewicht?’

Het liefst had ik haar eraan herinnerd dat zij degene was die geen condoom had gebruikt. Ik had ze nog speciaal voor haar gekocht en ervoor gezorgd dat ze er altijd een paar in haar tas had zitten. Ik had haar er zelfs aan herinnerd vlak voor haar dates.

Soms vergat ik wie van ons tweetjes de volwassene was. Het was regelmatig alsof de rollen omgedraaid waren. Jessica mocht dan wel mijn moeder zijn, ze was niet degene die de verstandige besluiten nam. Ze wist gewoonweg niet hoe ze zich verantwoordelijk moest gedragen.

‘Ik weet dat je het warm hebt, maar we kunnen nu eenmaal niet al ons geld opmaken aan de airco.’

Ze zuchtte en ging weer op bed liggen. ‘Het zal wel,’ mompelde ze.

Ik liep naar haar tas en maakte hem open. ‘Goed dan. Ik zal vandaag naar je werk gaan. Als ze me überhaupt binnenlaten. Als dit niet werkt, dan heb ik je gewaarschuwd. Ik kom alleen in aanmerking voor baantjes die het minimumloon betalen en daarmee kunnen we de rekeningen niet betalen. Als jij met me mee zou komen, zou ik een grotere kans hebben om deze functie te krijgen.’ Ik wist dat ze al niet meer naar me luisterde. Het was al heel wat dat ze deze baan twee maanden had weten te behouden.

‘Sadie, we weten allebei dat je het prima alleen afkunt.’

Ik zuchtte verslagen en liet haar met rust. Als ik weg was, zou ze zo weer in slaap vallen. Ik wilde wel boos op haar zijn, maar als ik haar zag met haar grote buik, had ik vooral medelijden met haar. Ze was misschien niet de beste moeder ter wereld, maar ze was wel mijn moeder. Ik deed mijn kleren aan en liep langs haar kamer naar buiten. Ik wierp nog snel een blik naar binnen en zag dat ze alweer lag te snurken. Ze had de airco opnieuw aangezet. Even twijfelde ik of ik hem moest uitzetten, maar uiteindelijk deed ik dat niet. Het was nu al warm in het appartement en het zou vandaag alleen nog maar heter worden.

Ik pakte mijn fiets. Het kostte me een half uur om bij de brug te komen. Aan de andere kant van de brug lag het exclusieve eiland dat verbonden was met Sea Breeze, Alabama. De lokale bevolking woonde niet op dit eiland. Het was een eiland vol met zomerhuizen van schatrijke families. Van die families die rijk genoeg waren om personeel in te huren. Jessica had er een baan gevonden als een van de bedienden. Ze verdiende er twaalf dollar per uur mee. Ik hoopte maar dat ik die baan zonder problemen kon overnemen.

Het adres had ik gevonden op het werknemerspasje uit haar tas. De kans was klein dat ik haar baan zou krijgen. Hoe verder ik het eiland op fietste, hoe groter en chiquer de huizen werden. Ik zag al snel dat mijn moeder bij de grootste villa van de straat werkte. Het was niet alleen het meest luxe huis dat ik ooit had gezien, het lag ook nog eens pal naast het strand. Ik liep met mijn fiets aan de hand naar het grote, sierlijke, ijzeren hek en gaf Jessica's pasje aan de man die bij de poort werkte. Hij fronste en keek me aan. Ik gaf hem mijn rijbewijs.

'Ik ben Jessica's dochter. Ze is ziek en ik val vandaag voor haar in.'

Hij fronste nog steeds, pakte een telefoon en belde iemand. Dit ging niet goed. Niemand wist immers dat ik in haar plaats zou komen. Twee grote mannen liepen naar me toe. Ze droegen beiden donkere zonnebrillen. Hun postuur deed me denken aan footballspelers, ook al droegen ze zwarte pakken.

'Mevrouw White. Mogen wij uw tas even zien?' zei een van de mannen. Het was niet echt een vraag. De andere pakte de tas al van mijn schouder.

Ik slikte en probeerde rustig te blijven. Deze mannen waren groot en intimiderend en ze leken me niet te vertrouwen. Ik vroeg me af of ik er soms uitzag als een bedreiging, met mijn kleine postuur. Ik wierp een blik op mijn korte witte broekje en paarse hemdje. Ik zou niet eens wapens kunnen verbergen in deze outfit. Het was een tikkeltje vreemd dat deze twee mannen zo huiverig waren om me binnen te laten. Zelfs als ik een bedreiging bleek te zijn, dan zouden deze kleerkasten me zelfs geblinddoekt en geboeid nog gemakkelijk kunnen overmeesteren. Toen ik me dat voorstelde, barstte ik bijna in lachen

uit. Ik beet op mijn lip en wachtte geduldig af tot ze besloten hadden of ik door deze belachelijk grote, ijzeren poort naar binnen mocht.

‘U mag naar binnen, mevrouw White. Neemt u alstublieft de personeelsingang aan de linkerkant van de stenen muur en meldt u bij de keuken. Daar kunnen ze u vertellen wat u moet doen.’

Wie woonden hier en waarom hadden ze twee reuzen nodig om hun ingang te bewaken? Ik stapte snel weer op mijn fiets en reed langs de tropische tuin met palmbomen. Toen kon ik de villa pas echt goed zien. Het huis deed me denken aan de huizen van *MTV Cribs*, van rijke beroemdheden. Ik had nooit geweten dat er zulke huizen in Alabama stonden. Ik was eens in Nashville geweest en daar stonden ook villa's, maar die waren niet half zo spectaculair.

Ik bleef doorfietsen en probeerde me niet te laten afleiden door het imponerend grote huis. Ik zette mijn fiets tegen een muur uit het zicht. Zelfs de personeelsingang was indrukwekkend. In de hoge deur stond op sierlijke wijze de letter *S* gegraveerd. De deur was niet alleen hoog, maar ook zwaar. Ik moest al mijn kracht gebruiken om hem open te trekken. Ik keek nieuwsgierig naar de lange gang en toen ik naar binnen stapte, zag ik dat er drie deuren waren waaruit ik kon kiezen. Ik was hier nog nooit eerder geweest en had dan ook geen idee waar de keuken was. Op goed geluk liep ik naar de eerste deur aan de rechterkant. Ik zag een grote kamer, maar aangezien er geen keukenspullen te zien waren, liep ik door naar de tweede deur. Toen ik daar naar binnen keek, zag ik een grote ronde tafel met mensen eromheen. Een oude vrouw stond voor het fornuis,

dat groter was dan ik ooit in een huis had gezien. Zulke keukens vond je anders alleen in restaurants. Hier moest ik zijn. Ik stapte voorzichtig door de toog.

Nu zag de vrouw voor het fornuis me. Ze fronste. ‘Kan ik je helpen?’ vroeg ze op een scherpe, bazige toon. En toch had ze iets liefs.

Ik glimlachte nerveus en merkte dat ik rood aanliep. De hele kamer had zich inmiddels omgedraaid om naar mij te kijken. Ik had een hekel aan aandacht en probeerde altijd zo min mogelijk op te vallen. Al werd dat steeds moeilijker, nu ik ouder werd. Ik praatte liever niet te veel met andere mensen. Niet dat ik een kluizenaar was of zo, maar ik had gewoon veel verantwoordelijkheden. Ik was er al vroeg in mijn leven achter gekomen dat vriendschappen in mijn geval geen stand konden houden. Ik had het te druk met de zorg voor mijn moeder. En daarom had ik mezelf aangeleerd om oninteressant te zijn.

‘Eh, um, ja. Ik moest me bij de keuken melden voor instructies.’ Ik schraapte zachtjes mijn keel en wachtte. Ik vond het niet prettig hoe de vrouw naar me keek, maar nu ik hier eenmaal was, kon ik niet meer terug.

‘Ik weet zeker dat ik jou niet heb aangenomen. Wie heeft je hierheen gestuurd?’

Ik vond het vreselijk dat iedereen naar me keek. Als Jessica nou niet zo koppig was geweest... Ik had haar nodig. In elk geval de eerste dag. Waarom flikte ze dit soort dingen toch steeds weer?

‘Ik ben Sadie White, de dochter van Jessica White. Ze... eh... voelt zich niet zo goed vandaag. Dus ik kom voor haar invallen. Ik... eh... zou in de zomervakantie hier komen werken.’